

udsætning fra Flertallets Side, og denne Forudsætning er for saa vidt ikke bindende, da den ikke paa noget som helst Punkt giver sig Udtryk i Loven. (Rode: Jo, det staar i Loven). Ja, det er rigtigt, men det, der ikke staar, er Henvisningen til Listen af 1920, og den vil vel nok til en vis Grad være bindende for den nuværende Regering; men det forekommer mig, at det er en ret uheldig Maade at lovgive paa: at man, da de to Partier ikke kan enes om, hvad det i Virkeligheden er, dette gælder, nøjes med i en Udvalgsbetænkning at skrive, at „det er Flertallets Forudsætning, at kun Varer, som er opført paa Bilag 1, sammenholdt med Bilag 2 i den af Valutakommissionen af 1920 afgivne Betænkning, vil kunne behandles“ o. s. v. Det er en yderst uheldig Maade at lovgive paa, thi det forudsætter, at de Loven undergivne for at forstaa Loven stadig skal have denne Udvalgsbetænkning og Valutakommissionens Betænkning af 1920 med Bilag ved Haanden.

Men selv indenfor disse Grænser giver Lovforslaget en meget vidtrækkende Bemyndigelse, saaledes som allerede udviklet af det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, en Bemyndigelse af en saa vidtrækkende Karakter, at vi ikke kan overvinde vore Betæneligheder ved den. Nu staar der ganske vist i Lovforslaget i den nu foreslaaede ændrede Skikkelse — og vi erkender fra vor Side, at det for saa vidt er en Forbedring —, at Rigsdagsudvalgets „Tilslutning“ kræves. Deri ligger for saa vidt nogen Garanti: man kan ikke gøre det rent administrativt, man skal have „Tilslutning“, det vil altsaa sige mindst simpelt Flertal i det 9 Mands Udvalg, der skal nedsættes. I dette 9 Mands Udvalg vil, som Stillingen er i Øjeblikket, Venstre og det konservative Folkeparti kunne besætte de 5 Pladser, og derved fremkommer der jo en ganske ejendommelig Situation.

Det er naturligvis nogen Betyrrelse, at dette Udvalg skal medvirke, men jeg tror, Betyrrelsen er væsentlig af teoretisk Karakter, for dette Udvalg vil jo, navnlig i en kritisk Situation, blive Genstand for et uhyre Pres, enten holder Flertallet i dette Udvalg dette Pres ude, og saa er den hele Ordning jo ikke særlig meget værd, idet det jo er en given Ting, at naar man skal have Samtykke fra dette Udvalg, og Flertallet i dette Udvalg siger nej, er hele Ordningen ikke meget værd; eller ogsaa er Forholdet dette — og det er vel det, man regner med —, at man, naar dette Udvalg er nedsat, vil bringe det under det Pres, at man siger til

det: Denne Lov er Udtryk for Folkets Villie, saaledes som Folket stemte den 11. April, og naar man nu har lavet en Lov, hvorved 19 Mennesker faar Afgørelsen, er det selvfølgelig ikke Mening, at I skal sidde og modsætte jer Folkets Villie. Jeg ser, at Socialdemokratiets ærede Ordfører nikker bekræftende; det er altsaa Tanken med det, og dermed er jo da ogsaa givet, at den teoretiske Garanti, som dette Udvalg byder, er i Praksis saare lidet værd.

Jeg skal endnu kun nævne, at Løsningen af den Opgave, som den højtærede Statsminister i sin Tid har fremhævet vilde være en Opgave for Regeringen, nemlig at komme de Industrier til Hjælp, som var nødstedt af en eller anden Grund, er, saa vidt jeg kan skønne, i væsentlig Grad skuddt tilbage ved den Formulering, som Forslaget har faaet nu, da de Radikale har omskrevet det.

Med Hensyn til Priskontrollen kan jeg ganske henholde mig til de Bemærkninger, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard gjorde. Overfor hele Forslaget skal jeg sige, at det farlige ved det er jo dette, at naar Banen een Gang er betraadt, ja, saa vil den ene Foranstaltning trække den anden med sig; det er det, der er det uhyre betænelige ved det.

Inden jeg slutter, vil jeg gerne rette et Spørgsmaal til den højtærede Statsminister, nemlig dette, om den højtærede Minister stadig anser det for umuligt at sige os, hvilke Varer man i første Række tænker paa at importregulere og i øvrigt behandle efter Forslagets Bestemmelser. Hvis Statsministeren ikke mener at kunne sige, hvilke Varer det er — og det skal jeg bøje mig for —, vil jeg dog bede Statsministeren oplyse, hvor stort et Omraade det drejer sig om. Hvor stor er Indførselsværdien af de Varer, som den højtærede Statsminister har tænkt sig, at Forslaget skulde ramme? Og hvor stor vil den Mindreindtægt i Told blive, som antagelig derved vil fremkomme? Og hvorledes har man tænkt sig, at denne Mindreindtægt skal dækkes? Jeg gaar ud fra, at disse Spørgsmaal maa kunne besvares af den højtærede Statsminister. Vi sidder jo nu ikke længere overfor en Regering, der, saaledes som vi hørte det saa tidt under den forrige Regering, er en saa elendig Regering, men nu sidder vi jo med en Regering af vidtskuende Statsmænd, som maa antages at have skuet ogsaa ud over dette, og disse Spørgsmaal vil jeg da gerne have klaret. Da jeg er ganske paa det rene med, at den Besvarelse, som den højtærede Statsmini-